

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2013, č. j. 11 A 133/2013 - 26,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přerušování řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**
- II. Řízení **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2013, č. j. 11 A 133/2013 - 26, jímž městský soud odmítl podání stěžovatele došlé do podatelny Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 11. 3. 2013, neboť stěžovatel na výzvu městského soudu ze dne 24. 9. 2013, č. j. 11 A 133/2013 - 16, i přes poučení neodstranil vady a nedostatky výše označeného podání do té míry, aby bylo možné rozhodnout ve věci samé.

Protože kasační stížnost nespĺňovala podmínky řízení stanovené ustanovením § 105 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a zákonem č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 104/2013 - 7, k odstranění uvedených vad, tj. ke splnění poplatkové povinnosti ve výši 5000 Kč [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích a položka č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona] a k předložení plné moci udělené jím advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti, anebo k prokázání, že stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání. Ke splnění této povinnosti byla stěžovateli stanovena lhůta deseti dnů; zároveň byl poučen o následcích spojených s nevyhověním této výzvě.

Na toto usnesení stěžovatel zareagoval podáním ze dne 13. 12. 2013, kterým Nejvyšší správní soud požádal o osvobození od soudních poplatků pro nemajetnost a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Součástí této žádosti bylo také „čestné prohlášení“, z něhož vyplývá,

že stěžovatel je svobodný, má „nenarušenou způsobilost žižovat“ a bydlí „nenájemním způsobem bydlení v nevládnickém, samostatném nebytovém obydlí“. Výši výdělečných příjmů zdaněných deklaroval stěžovatel hodnotou „0“, výši nezdanitelných příjmů částkou „přes tři tisíce korun měsíčně“, a to s poukazem na svou plnou invaliditu. Dále uvedl, že je příjemcem příspěvku na živobytí, aniž by však výši tohoto příspěvku konkretizoval, a že vlastní elektronický psací stroj, digitální televizor a jízdní kolo. Jeho běžné výdaje se mají týkat stravy, tisku, jízdného, poštovního, energií a DPH. Stěžovatel současně požádal Nejvyšší správní soud, aby mu pro příště nezasílal objemné nepoužitelné tiskopisy s vadnými předtištěnými údaji či s titulem odporujícím obsahu; rovněž požádal, aby mu nebyly ukládány lhůty ke splnění povinností v délce kratší než 35 dnů.

Nejvyšší správní soud zaslal stěžovateli dne 13. 1. 2014 přípis č. j. 2 As 104/2013 - 25, v němž stěžovateli připomněl, že ho již v minulosti opakovaně poučoval, že jakkoli netrvá na doložení poměrů účastníka řízení výhradně formou „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ (dále jen „formulář“), přesto je žalobce jím zvolenou jinou formou povinen sdělit soudu požadované údaje natolik konkrétním způsobem, aby bylo možné si o jeho osobní, majetkové a výdělkové situaci učinit komplexní a hodnověrný obraz. V „čestném prohlášení“, které stěžovatel učinil součástí svého podání, však zdejšímu soudu sdělil jen velmi obecné údaje, které soudu neumožňují získat povědomí o jeho sociální situaci do té míry, do jaké je to nezbytné pro potřeby posouzení jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. I přes stěžovatelův odmítavý postoj k formuláři Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval, aby v příloze připojený formulář ve stanovené lhůtě vyplnil a zaslal soudu zpět.

Stěžovatel reagoval sdělením ze dne 27. 1. 2014, že „nebude luštit, co soud míní výrazem obecný – opakovat odůvodnění žádosti – ani vysvětlovat soudu, že Příloha č. 20 není Potvrzením“. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 88/2012 trval stěžovatel na tom, že čestné prohlášení tak, jak bylo koncipováno v žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů ze dne 13. 12. 2013, podává přehled o nepříznivých osobních a majetkových poměrech stěžovatele, a tedy že stěžovatel předpoklady pro osvobození od soudních poplatků splňuje.

Nejvyšší správní soud následně usnesením ze dne 5. 2. 2014, č. j. 2 As 104/2013 – 32, žádost stěžovatele o přiznání osvobození od soudního poplatku zamítl (výtok I.), neboť tvrzení o jeho majetkových poměrech neshledal jako dostatečně konkrétní a doložená s tím, že soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje. Současně výrokem II. usnesení zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů a výrokem III. a IV. ho opětovně vyzval, aby v dodatečné lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení uhradil soudní poplatek a prokázal splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s. s tím, že jde o obligatorní podmínky řízení; stěžovatel byl opětovně poučen též o procesních důsledcích nesplnění povinností uvedených ve výzvě.

Na tuto výzvu (doručenou dne 10. 2. 2014) stěžovatel požadovaným způsobem nezareagoval; v otevřené lhůtě pouze zaslal zdejšímu soudu přípis, v němž oznámil, že „neubradí ani jednu českou korunu za přezkum usnesení o odmítnutí dosud nepostoupené žaloby – stejně tak, že nebude žádat o určení advokáta marně.“ Stěžovatel se podle svých slov necítí povinen Nejvyššímu správnímu soudu vysvětlovat, kdy má předložit rozšířenému senátu tohoto soudu nebo Ústavnímu soudu procesní otázku i bez návrhu účastníka řízení, ani jak má vyšetřit listiny ve spise vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 4 As 88/2012. Taktéž nebude vyvracet arogantní

pokračování

úsudek, že by měl přiznat a doložit invalidní důchod, se kterým samozřejmě nenakládá, jak plyne z podaného čestného prohlášení.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za kasační stížnost splatným okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Povinnost zaplatit soudní poplatek vznikla stěžovateli společně s podáním kasační stížnosti, tj. dne 18. 11. 2013. Jak již bylo výše v podrobnostech popsáno, Nejvyšší správní soud poté, současně s nepřiznáním osvobození od soudních poplatků, znovu stěžovatele usnesením ze dne 5. 2. 2014, č. j. 2 As 104/2013 – 32, vyzval, aby zaplatil soudní poplatek v dodatečné lhůtě deseti dnů a poučil ho též o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel toto usnesení převzal v pondělí 10. 2. 2014, avšak ve stanovené lhůtě, která uběhla ve čtvrtek 20. 2. 2014, ani později, soudní poplatek nezaplatil (pro pravidla počítání lhůt viz § 40 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že v případě lhůty stanovené usnesením ze dne 5. 2. 2014, č. j. 2 As 104/2013 – 32, se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za kasační stížnost je splatný okamžikem jejího podání. Právní úprava nadto fakticky umožňuje uhradit soudní poplatek i po lhůtě stanovené soudem ve výzvě, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení; je tak třeba uvažovat i s dobou, než Nejvyšší správní soud vydá, resp. doručí usnesení o zastavení řízení. Tato doba je více než dostatečná pro splnění poplatkové povinnosti.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Jelikož soudní poplatek nebyl ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen, není splněna esenciální podmínka, za níž může řízení o kasační stížnosti proběhnout, a proto zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

Pro úplnost zdejší soud dodává, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další vadu své kasační stížnosti, a to nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., přestože k tomu byl výrokem IV. usnesení tohoto soudu ze dne 5. 2. 2014, č. j. 2 As 104/2013 - 32, vyzván, zdejší soud nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před jinými procesními postupy.

Konečně zbývá dodat, že dne 12. 12. 2013 zaslal stěžovatel zdejšímu soudu přípis, ve kterém navrhoval „*přerušeni zahájeného přezkumu*“ do doby vydání rozhodnutí o podané „*námitce neúčinnosti doručení*“ usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2013, č. j. 10 Na 20/2003 - 3 (pozn.: stěžovatel nesprávně uvádí datum 11. 3. 2013), kterým byla žaloba stěžovatele postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu příslušnému. O kasační stížnosti proti tomuto usnesení však Nejvyšší správní soud již rozhodl usnesením ze dne 30. 7. 2013, č. j. 5 As 19/2013 - 24 (které nabylo právní moci dne 14. 8. 2013), a to tak, že řízení zastavil. Žádost stěžovatele o přerušeni je tedy zcela bezpředmětná, a proto Nejvyšší správní soud návrhu na přerušeni řízení výrokem I. tohoto usnesení nevyhověl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu